

ALAIN LECLERCQ

Cele mai crude femei din istorie

**SALOMEEA • MARIA I A ANGLIEI • ELISABETA BÁTHORY
ECATERINA a II-a A RUSIEI • IMELDA MARCOS**

Traducere: Gina Belabed

NICULESCU

— Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LECLERCQ, ALAIN

Cele mai crude femei din istorie / Alain Leclercq ; trad. de Gina Belabel. -
București : Editura NICULESCU, 2019
ISBN 978-606-38-0347-5

I. Belabel, Gina (trad.)

94

© 2016, Editions JORDAN

Titlu original: *Les femmes les plus cruelles de l'histoire*, par Alain Leclercq

© Editura NICULESCU, 2019

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România
Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 312 97 83
E-mail: editura@niculescu.ro
Internet: www.niculescu.ro

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 385, 021 312 97 82

Redactor: Anca Natalia Florea

Tehnoredactor: Serban-Alexandru Popina

Coperta: Carmen Lucaci

Tipărit la Tipografia REAL.

ISBN 978-606-38-0347-5

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.
E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

CUPRINS

<i>Prolog</i>	7
<i>Introducere</i>	9
SALOMEEA.....	13
MESSALINA.....	15
BOADICEEA.....	22
LA MALINCHE.....	33
MARIA I A ANGLIEI.....	45
ELISABETA BÁTHORY.....	57
ECATERINA a II-a A RUSIEI.....	69
RANAVALONA.....	81
CHING SHIH.....	92
MARY ANN COTTON.....	104
CIXI.....	113
SECOLUL XX.....	127
GEORGIA TANN.....	129
JIANG QING.....	142
IMELDA MARCOS.....	155
LEILA KHALED.....	168
PHOOLAN DEVI.....	179
TORȚIONARIILE FEMININE DIN ULTIMELE DECENII.....	192
LYNDIE ENGLAND.....	193
ILSE KOCH.....	194
AFACEREA OUTREAU.....	196
FEMEILE COMPLICE ALE PEDOFILILOR INFANTICIZI.....	198
GENEVIÈVE LHERMITTE.....	199

PROLOG

29 mai 1985. *Stade du Centenaire*, pe Stadionul Heysel, în suburbiile capitalei Belgiei. Aici se joacă unul dintre meciurile de fotbal din finala Cupei Europei a cluburilor campioane. Față în față pe teren sunt Liverpool și Juventus. Separați de circa cincisprezece metri se află suporterii ambelor echipe.

Dramă! În tribune, celebrii *hooligans* de la Liverpool vor să se ia la hartă cu italienii: cu un an înainte, suporterii clubului englez fuseseră atacați în Italia de susținătorii AS Roma, o situație cu care nu se puteau împăca.

Diferite elemente – gardurile care împiedică ieșirea, agitația mulțimii, insuficiența forțelor de ordine etc. – duc la un adevărat dezastru: treizeci și nouă de persoane mor în timpul încăierării.

Acest eveniment dramatic îl inspiră pe copilul teribil al muzicii franceze, contestatar pe baricadele din mai '68 de la Paris, un copil bine-crescut care a apucat-o pe un alt drum, Renaud Séchan. Însuflețit de idealismul eternului adolescent, el compune piesa „Miss Maggie”, al cărei aranjament muzical îl incredințează prietenului său Jean-Pierre Bucolo. Este vorba despre un cântec oarecum naiv, pe o temă limitativă: bărbatul prost și brutal, femeia plămădită din duioșie și sentimente alese. O opune pe aceasta persoanei pe care pare să o considere drept oaia neagră a sexului feminin, Margaret Thatcher.

„Nu am văzut niciodată vreo femeie, niciuna nu este destul de jalnică încât să lustruiască un revolver, poate doar cu excepția Doamnei Thatcher.” Uita că pe vremea aceea existau deja femei soldați, jandarmi, gardieni de închisoare, dacă nu chiar teroriste, care își legau în jurul pântecului o centură de cartușe de dinamită pentru a se arunca în aer într-un loc public.

Reglementează chiar și în excesele sale egalitatea dintre bărbat și femeie, adusă în prim-plan cu zece ani în urmă, cu prilejul „anului femeii”. Femeia este viitorul bărbatului, scria Aragon.

În plus, acest clivaj ignora, atât la Eva, cât și la Adam, existența dezechilibrului care poate duce la criminalitate sau la cruzime, cu motivații care, totuși, rezolvau crima și complicitatea la crimă uneori în mod diferit, în funcție de sexul autorului sau al autoarei.

Unul dintre motive poate fi, desigur, gelozia. Dar poate fi vorba și despre complicitatea criminală cu partenerul de viață, supunerea față de el, seducția, politica, religia, caracterul psihopat al autoarei, ura. Poate, în unele cazuri, despre un sentiment subiectiv al dorinței de a-și lua revanșa față de presupusa inferioritate, susținută și încurajată de civilizația creștină, a femeii în raport cu bărbatul.

Unele femei concretizează această dorință, în ultimele decenii, prin succesul profesional în meserii rezervate înainte doar bărbaților, altele, prin violență.

Menționăm în această carte o listă, care nu este exhaustivă, a criminelor în fustă. Printre ele, Salomeea, fiica lui Irod și a Irodiadei, instigatoare a decapitării lui Ioan Botezătorul, amintite în Evanghelia după Marcu. Ea a inspirat mulți artiști, scriitori, sculptori, pictori, inclusiv pe Guido Reni.

INTRODUCERE

Cele mai multe dintre femeile evocate în această carte au trăit în epoci și în culturi atât de diferite de ale noastre, încât ar fi absurd să le judecăm după criteriile și așteptările actuale. Unele au comis crime îngrozitoare, fără nicio scuză vădită, dar altele, care au îndrăznit să-și afirme diferențele, au fost victime ale circumstanțelor. În cazul unora dintre ele, este uimitor că putem regăsi urmele existenței lor, dat fiind faptul că au trăit în epoci și în locuri în care femeile și faptele lor nu aveau niciun credit politic și istoric.

Chiar dacă acțiunile lor au fost consemnate, acestea au fost scrise de către istorici a căror atitudine față de femeile puternice și independente, în general, garanta că ele ar fi fost prezentate ca niște prostituate diabolice. Faptele au fost adesea denaturate pentru a corespunde prejudecăților vremii.

În secolele care au precedat emanciparea lor treptată, femeile nu puteau alege modul în care erau percepute. Într-adevăr, ele erau încadrate, aproape inevitabil, în categoria fiicelor, a mamelor și/ sau soțiilor ori a prostituatelor. Nu contează dacă erau de viță nobilă sau femei de rând. Cele care încercau să-și depășească rolul și să copieze modelul bărbaților erau aspru judecate și descrise ca fiind masculine, manipulative, egoiste și, în general, crude.

Femeile evocate în această carte au fost, în cea mai mare parte, niște persoane extraordinare, care au rupt în diverse moduri tradițiile și care i-au sfidat pe omologii lor masculini. Identificarea motivațiilor lor ne permite să înțelegem mai bine motivele faptelor acestora. În majoritatea cazurilor, factorii-cheie par a fi ignorarea conveniențelor sexuale sau dorința de a le spulbera, speranța de a scăpa de sărăcie, dobândirea puterii și a unei poziții sociale, asumarea unor mari responsabilități asociate adesea cu leadership-ul, răzbunarea sau tulburări mintale grave.

Istoria menționează un număr semnificativ de femei remarcabile, înfățișate ca niște diavolițe ispititoare, cu un apetit sexual nesățios. Dacă le-am da crezare istoricilor, împărăteasa romană Messalina considera că era o performanță să se culce cu douăzeci și cinci de bărbați într-o singură noapte pentru a câștiga un pariu. Ecaterina a II-a a Rusiei a fost o figură politică luminată, dar apetitul său sexual era vorace. Urmează regina Nilului, Cleopatra, una dintre cele mai seducătoare femei din toate timpurile. Aproape că avea puteri hipnotizante și era în stare să-i transforme pe bărbați în adevărate marionete.

Este posibil ca unele dintre aceste femei să fi profitat din plin de avantajele oferite de poziția lor, la fel cum și astăzi puterea și sexul merg mână în mână. Pentru altele totuși, din cauza lipsei de educație și a unui oricare alt loc de muncă, sexul era un mijloc de trai, o activitate pe care se puteau baza când vremurile erau grele și când nu dispuneau de alte mijloace de a-și câștiga existența. Sărăcia le-a constrâns pe numeroase femei să renunțe la traiul sumbru și să-și fabrice armele cu ajutorul cărora să dobândească putere și confort.

Puterea este adesea sinonimă cu corupția. Odată ce au profitat din plin de privilegiile poziției lor, aceste femei erau gata de orice pentru a o păstra. De exemplu, împărăteasa Dragon Wu Zetian

a controlat China timp de cincizeci de ani, executând pe oricine îndrăzne să o înfrunte. Ca toți liderii chinezi, ea avea la dispoziție o mulțime de eunuci care nu ezitau să-i otrăvească sau să-i azvârle pe vinovați în niște puțuri adânci.

În egală măsură, este vorba despre femei precum Georgia Tann, ale cărei crime au încă și astăzi consecințe asupra victimelor: în fruntea unei rețele de adopții foarte profitabile în anii douăzeci, ea „a furat” 5.000 de bebeluși.

Multe dintre fostele mari conducătoare aveau idealuri nobile și luptau pentru o cauză. Regina Boadiceea, născută în anul 30 d.H., considerată drept o campioană a libertății, s-a imbarcat într-o cruciadă sângeroasă împotriva romanilor, atrăgând de partea sa triburile britanice și făcându-se vinovată de moartea a cel puțin 80.000 de oameni. La fel, Maria Tudor a luptat cu religia protestantă ai cărei adepți erau în număr tot mai mare în țară, cu prețul masacrării celor care nu se întorceau în sânul Bisericii Catolice. Fără milă. Neprimind nici compasiune, nici înțelegere în timpul tinereții, aceste două calități îi lipseau cu desăvârșire.

Vin apoi femeile care au trăit printre străini și care au adoptat un comportament nonconformist. Un exemplu este La Malinche, provenită dintr-un trib aztec și vândută de familia sa ca sclavă. Cum nu mai simțea nicio credință față de poporul său, ea i-a ajutat pe spanioli să cucerească Mexicul.

Există însă și acele „bad girls” ale căror fapte sunt demne de poveștile de groază. Acțiunile lor sunt clar motivate, dar este posibil ca și tulburările lor mintale să fi jucat un rol. Atunci când puterea și nebunia se întâlnesc în mod nefericit, urmează o tragedie. Regina Ranavalona din Madagascar, de exemplu, se află la originea unui holocaust în care au pierit cel puțin o treime din poporul său, convertit la catolicism. Elisabeta Báthory din Ungaria, cunoscută și sub numele de „contesa sângeroasă”, era

convinsă că sângele tinerelor fecioare era un elixir al tinereții. Se crede că a torturat și ucis peste șase sute de fete înainte ca oribilele sale crime să fie descoperite. La fel, criminala în serie Mary Ann Cotton îi considera pe numeroșii săi copii și soți ca pe niște simple mărfuri, de pe urma cărora încasa asigurarea de viață care îi permitea să ducă un trai confortabil.

Locurile și vremurile în care s-au născut aceste femei nu au influențat nicidecum faptele lor odioase. Acestea au figurat pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume. În ciuda diferențelor dintre ele, femeile de care discutăm aici au un element în comun: o voință nestăvilă de a-și atinge scopurile. Multe dintre ele au refuzat să fie considerate victime. Neținând cont de modul în care se vorbea despre ele și nici de tratamentul pe care l-au primit la vremea respectivă, nu au ezitat să acționeze la momentul oportun. Cu toate acestea, trecând peste limitele convenționalului, ele au comis fapte violente și au acceptat consecințele. Toate aceste femei îi evocă cititorului un sentiment de obstinație care răsună încă și astăzi.

SALOMEEA

Salomeea poate părea un personaj născut din mitologia creștină: Sfântul Apostol Marcu o evocă în Evanghelia sa, fără a căuta, precum ceilalți evangheliști, să reflecte un adevăr istoric, scopul acestor scrieri fiind prozelitismul pentru noua religie. Cu toate acestea, istoricul latin Titus Flavius Iosephus vorbește despre ea într-una dintre lucrările sale.

Salomeea? Instigatoarea decapitării lui Ioan Botezătorul, vărul lui Isus Hristos, fiul Elisabetei care l-a conceput la o vârstă înaintată și al lui Zaharia, un credincios evreu.

Fără a intra în detalii, interpretări, exegeze și analize istorice, ne vom limita la ceea ce spune Apostolul Marcu. „Căci Irod însuși trimisese să prindă pe Ioan și-l legase în temniță din pricina Irodiadei, nevasta fratelui său Filip, pentru că o luase de nevastă. Și Ioan zicea lui Irod: «Nu-ți este îngăduit să ții pe nevasta fratelui tău.» Irodiada avea necaz pe Ioan și voia să-l omoare. Dar nu putea, căci Irod se temea de Ioan, fiindcă îl știa om neprihănit și sfânt; îl ocrotea și, când îl auzea, de multe ori stătea în cumpănă, neștiind ce să facă, și-l asculta cu plăcere.”

Irodiada îi dă lui Irod o fiică, pe Salomeea. Când aceasta crește și devine adolescentă, tatăl său regesc organizează o petrecere... regească, în cinstea aniversării ei.

La această petrecere Salomeea dansează. O face în mod lasciv, trezind poftelile oaspeților. Văzându-i țopăind de fericire în fața unduirilor trupului fiicei sale, Irod îi promite acesteia că îi va oferi tot ce vrea, chiar și jumătate din regatul său. Salomeea nu știe ce să ceară. O întreabă pe mama sa Irodiada, care nu are decât un singur răspuns: capul lui Ioan Botezătorul pe o tavă.

Irod este contrariat și mâhnit. Dar promisiunea rămâne promisiune. Așa că trimite un paznic să-i taie capul celui față de care avea toată considerația: acest om era, pe de o parte, prietenul și confidentul lui, pentru că i-a dezvăluit răspicat ceea ce el nu îndrăznea să-și mărturisească, iar pe de altă parte, un contestatar pe care soția sa îl ura de moarte.

Și ceea ce vrea femeia...

MESSALINA

Messalina este cea de-a treia soție a împăratului Claudius la jumătatea primului secol al erei creștine, o epocă aparține în istoria Imperiului Roman, când au loc: depravarea societății în ceea ce privește moravurile, incesturile și căsătoriile consanguine; eliminarea fizică a unei părți a nobilimii; primele pogromuri anti-semite, împăratul acuzându-i pe evrei de prea mult prozelitism. În schimb, comunitățile creștine nu sunt încă victime ale persecuției, politeismul roman acomodându-se fără probleme cu acești iluminați blânzi ce predică dragostea și închinarea la un zeu unic.

Claudius se naște în Galia, la Lugdunum (care va deveni orașul Lyon). El este unchiul lui Caligula, împăratul nebun și versatil, capricios, despot, crud și incestuos (avea o relație cu Drusilla, propria soră).

Revenind la Claudius, acesta este dezavantajat de natură. Ceea ce îi face să creadă pe membrii familiei sale că nu are nicio șansă să devină om politic. Și totuși, acest lucru se întâmplă: la sfârșitul anului 41, Caligula este asasinat de garda sa personală, garda pretoriană. Din cauza loviturilor sumbre pe care le dăduse în propria familie și în rândurile nobilimii, nu mai exista decât un bărbat care îl putea succeda, unchiul său Claudius, care avea la